

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สิทธิมนุษยชน (Human Rights) หมายถึง สิทธิที่มนุษย์ทุกคนมีความเท่าเทียมกัน มีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลที่ได้รับการรับรองทั้งความคิดและการกระทำที่ไม่มีการล่วงละเมิดได้ โดยได้รับการรับรองหรือคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือตามกฎหมายไทย หรือตามสนธิสัญญาที่ประเทศไทยมีพันธกรณีที่ จะต้องปฏิบัติตาม ซึ่งเป็นสิทธิของมนุษย์ทุกคนบนโลกที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดและเป็นสากล ไม่แบ่งแยกเชื้อชาติ ชนชาติ ประเทศ เพศ ผิวพรรณ ภาษา ศาสนา วัฒนธรรม สติปัญญา ความสามารถ ฐานะทางเศรษฐกิจ ที่จะดำเนินชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี มีอิสระเสรีภาพ เสมอภาค มีชีวิตที่ดี มีสิทธิแสวงหาวัตถุประสงค์ที่ถูกต้องได้ ได้รับการยอมรับจากสังคมและการปฏิบัติจากรัฐอย่างเหมาะสม ซึ่งในสถานการณ์ปัจจุบัน ผู้กระทำความผิดที่ถูกจับกุมเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญามีจำนวนมากและเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ โดยได้กระทำความผิดด้วยมูลเหตุจูงใจที่แตกต่างกันไป อาทิเช่น ปัญหาทางครอบครัว สภาพฐานะทางเศรษฐกิจ การขาดโอกาสทางสังคม ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ การเป็นเหยื่อของการใช้ความรุนแรง ซึ่งกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หมายถึง การดำเนินการของหน่วยงานต่างๆ ในการบังคับใช้กฎหมายทางอาญา เพื่ออำนวยความยุติธรรมให้เกิดขึ้นในการปฏิบัติตามกฎหมาย การบังคับใช้กฎหมาย และการวินิจฉัยชี้ขาดให้เป็นไปตามกฎหมาย และมีหน้าที่ตรวจสอบให้ได้ความจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิด จึงต้องมีมาตรฐานเพื่อให้เกิดความแน่นอนและถูกต้องของการปฏิบัติ ตั้งแต่เริ่มต้นคดีไปจนถึงเสร็จสิ้นกระบวนการทั้งหมด โดยเริ่มตั้งแต่รัฐจะดำเนินคดีอาญากับผู้ใดก็จะต้องมีหลักฐานและเหตุผลตามกฎหมายโดยชอบ เพื่อรองรับการพิสูจน์ได้ว่าการกระทำความผิดและผู้ถูกดำเนินคดีเป็นผู้กระทำความผิด เพราะในระหว่างที่บุคคลถูกดำเนินคดีอาญาอาจถูกจำกัดอิสรภาพหรือเสื่อมเสียสิทธิซึ่งอาจไม่แตกต่างจากการถูกลงโทษไปแล้วโดยกระบวนการดำเนินคดีอาญานั้น¹

การดำเนินคดีอาญาของกระบวนการยุติธรรมนั้น หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมจะทำงานเชื่อมต่อกัน นับแต่เกิดการกระทำความผิดมีผู้ถูกกล่าวหา ตำรวจจะต้องดำเนินการสืบสวน

¹ จาก มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา (น. 2), โดย ชชาติ ชัยเดชสุริยะ, 2549, กรุงเทพฯ: เดือนตุลา.

จับกุมตัวผู้กระทำความผิด สอบสวนพยานหลักฐาน เพื่อส่งพนักงานอัยการตรวจสอบสำนวนการสอบสวนของตำรวจ สั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องต่อศาล ซึ่งขั้นตอนกระบวนการสืบสวนสอบสวนหาข้อเท็จจริงจนกระทั่งมีคำพิพากษาถึงที่สุดจำเป็นต้องใช้เวลาจึงต้องควบคุมตัวผู้ถูกกล่าวหาไว้ก่อนอย่างไรก็ตาม ในขั้นตอนของตำรวจ พนักงานอัยการตลอดจนศาล ผู้ต้องหามีสิทธิยื่นขอประกันตัวได้ ส่วนผู้ต้องหาที่ไม่มีหลักทรัพย์ในการประกันหรือผู้มีอำนาจไม่พิจารณาอนุมัติก็จะถูกนำตัวคุมขังในเรือนจำ ซึ่งกรมราชทัณฑ์เป็นหน่วยงานสุดท้ายในกระบวนการยุติธรรม มีหน้าที่ในการควบคุมดูแลผู้ต้องขังที่อยู่ระหว่างการพิจารณาคดีและนักโทษเด็ดขาด ดังนั้น ผู้ต้องขังจึงจำแนกออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ “คนฝาก” ซึ่งค่อนข้างชัดเจนโดยข้อกฎหมายว่าควบคุมตัวได้เพียง 3 วัน “ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี” และ “นักโทษเด็ดขาด” ซึ่งระยะเวลาคุมขังขึ้นอยู่กับคำพิพากษาของศาล โดยในส่วนผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีซึ่งถูกคุมขังที่เรือนจำนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. ผู้ต้องขังระหว่างสอบสวน ในขั้นตอนของตำรวจและอัยการ
2. ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี-ได้ส่วน ในขั้นตอนของศาลชั้นต้น
3. ผู้ต้องขังระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา ในขั้นตอนของศาลอุทธรณ์-ศาลฎีกา

ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีทั้งสามประเภทนี้ ยังไม่ถือว่าเป็นนักโทษเด็ดขาดเนื่องจากยังไม่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิด บุคคลเหล่านี้จะถูกส่งตัวเข้ามาอยู่ในความควบคุมดูแลของเรือนจำ โดยชีวิตความเป็นอยู่ในระหว่างที่รอการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองนั้นจะต้องอยู่ภายใต้กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และนโยบายของกรมราชทัณฑ์ ดังนั้น การดำเนินคดีอาญาย่อมกระทบถึงสิทธิและเสรีภาพของบุคคล แม้การกระทำความผิดอาญาจะเป็นการกระทำที่กระทบต่อสังคมโดยส่วนรวมก็ตาม แต่ในการปฏิบัติต่อผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดก็ต้องคำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในฐานะที่เขาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและยังต้องคำนึงถึงหลักสิทธิมนุษยชนอีกด้วย เนื่องจากในการดำเนินคดีอาญา ตราบใดที่ยังไม่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดและต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย จะต้องสันนิษฐานไว้ก่อนเสมอว่าบุคคลนั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ และจะปฏิบัติต่อผู้ถูกดำเนินคดีเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ ดังนั้น การใช้มาตรการบังคับทางอาญาจะต้องมีขอบเขตจำกัด กล่าวคือ สามารถกระทำได้เมื่อมีกฎหมายให้อำนาจและต้องกระทำภายในขอบเขตที่กฎหมายให้อำนาจไว้เท่านั้น และตามที่พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 มาตรา 11 ได้กำหนดเรื่องการแยกและย้ายผู้ต้องขังออกจากกันโดยบัญญัติว่า “คนต้องขังและคนฝากขังให้แยกไว้ต่างหากจากนักโทษเด็ดขาด เท่าที่จะกระทำได้”² ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/1 ก็ได้บัญญัติไว้ว่า

² พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479, มาตรา 11.

“ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นระหว่างสอบสวนหรือพิจารณา เมื่อพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายขังร้องขอหรือเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลจะมีคำสั่งให้ขังผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ในสถานที่อื่นตามที่บุคคลดังกล่าวร้องขอหรือตามที่ศาลเห็นสมควรนอกจากเรือนจำก็ได้ โดยให้อยู่ในความควบคุมของผู้ร้องขอหรือเจ้าพนักงานตามที่ศาลกำหนด ในการนี้ ศาลจะกำหนดระยะเวลาตามที่ศาลเห็นสมควรก็ได้

สถานที่อื่นตามวรรคหนึ่ง ต้องมิใช่สถานีดำรวจหรือสถานที่ควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวน โดยมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งต้องกำหนดวิธีการควบคุมและมาตรการเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นด้วย”³

และข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง โดยการประชุมสมัชชาสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด ครั้งที่ 1 ที่กรุงเจนีวา ในปีพุทธศักราช 2498 ข้อ 8 ก็ได้กำหนดให้ผู้ต้องขังต่างประเทศกันพึงแยกคุมไว้คนละแห่ง โดยคนต้องขังระหว่างพิจารณาฟังแยกจากนักโทษเด็ดขาด แต่ในทางปฏิบัติในประเทศไทยมิได้มีการดำเนินการตามบทบัญญัติดังกล่าว กล่าวคือ ไม่ได้มีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีแตกต่างจากนักโทษเด็ดขาดแต่อย่างใด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสิทธิต่างๆ ซึ่งมีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีเช่นเดียวกับนักโทษเด็ดขาด และโดยเฉพาะในเรื่องสถานที่คุมขังก็ได้มีการคุมขังไว้ในสถานที่เดียวกันกับนักโทษเด็ดขาด ก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีทำให้ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีมีคุณภาพชีวิตไม่ต่างจากนักโทษเด็ดขาด และหากคดียกฟ้องก็จะไม่ได้รับความเป็นธรรม แม้ว่าปัจจุบันจะมีการชดเชยค่าเสียหายให้กับผู้ที่ถูกคุมขังระหว่างพิจารณาคดีและภายหลังศาลมีคำสั่งยกฟ้องเนื่องจากไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกฟ้องร้อง แต่กฎหมายดังกล่าวก็ยังมีข้อจำกัดอยู่มาก นอกจากนั้นการเป็นผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีทำให้เสียโอกาสในการเลื่อนชั้นเพราะระเบียบในการเลื่อนชั้นต้องเป็นนักโทษคดีเสร็จเด็ดขาดก่อนถึงจะพิจารณาให้เลื่อนชั้นได้ ซึ่งการเลื่อนชั้นเป็นมาตรการหนึ่งของเรือนจำในการให้ประโยชน์แก่ผู้ต้องขังที่ประพฤติตนดี และหากจะมองผลกระทบต่อภาครัฐ ทำให้รัฐต้องสูญเสียทรัพยากรบุคคล งบประมาณในการเลี้ยงดู ค่าใช้จ่ายในการควบคุมดูแลผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี ซึ่งยังถือว่าเป็นบุคคลที่บริสุทธิ์ ยังไม่เป็นผู้กระทำความผิดจนกว่าจะมีคำพิพากษาถึงที่สุด และยังทำให้กรมราชทัณฑ์ต้องรับภาระด้านความแออัดของผู้ต้องขังซึ่งเกินความจุที่จะรับได้ เจ้าหน้าที่รับภาระหนักด้านการควบคุม ทำให้การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดไม่สามารถทำได้เต็มที่ เกิดผลเสียต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีและสังคม ดังนั้น จึงควรที่จะได้มีการศึกษาเกี่ยวกับสถานที่คุมขังของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี ตลอดจน

³ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา, มาตรา 89/1.

ควรมีการศึกษาถึงผลกระทบของการคุมขังผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีร่วมกับนักโทษเด็ดขาด ทั้งนี้ เพื่อที่จะเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์หาแนวทางในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีให้มีแนวทางปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีให้เหมาะสมตามข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติต่อผู้ต้องขังของสหประชาชาติ หลักสิทธิมนุษยชนและหลักกฎหมายของประเทศไทยที่กำหนดไว้ และเพื่อให้มีการพัฒนางานด้านการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อันจะเป็นการเอื้ออำนวยความยุติธรรมให้กับประชาชนอย่างแท้จริง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิด หลักกฎหมายและแนวทางการปฏิบัติในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในเรื่องสถานที่คุมขังผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติต่อผู้ต้องขังของสหประชาชาติ พุทธศักราช 2498

2. เพื่อศึกษาถึงสภาพปัญหาเกี่ยวกับสถานที่คุมขังผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในประเทศไทย ซึ่งส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพ รวมถึงเป็นการละเมิดต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี

3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบและวิเคราะห์กฎหมายเกี่ยวกับสถานที่คุมขังผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายของประเทศไทยต่อไป

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

เนื่องจากหลักการพื้นฐานและหลักประกันสากลในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีที่ประเทศไทยได้ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติและนำมาบัญญัติไว้เป็นกฎหมาย ได้แก่ มาตรฐานขั้นต่ำในการปฏิบัติต่อนักโทษ (Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners) หลักการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ถูกกล่าวหาในคดีอาญาเป็นผู้บริสุทธิ์ (Presumption of Innocence) และเป็นประธานแห่งคดี (procedural subject) และกฎหมายหลายฉบับที่ประกาศใช้บังคับในประเทศไทย ได้แก่ พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ได้มีการวางหลักว่า ในคดีอาญานั้นให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ถูกล่าม اتهامว่ากระทำความผิดยังเป็นผู้บริสุทธิ์ จนกว่าศาลจะได้มีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด และจะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ และในเรื่องการนำตัวผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดอาญาไว้ในอำนาจรัฐนั้น

ให้พิจารณาถึงความจำเป็นในการเอาตัวบุคคลมาไว้ในอำนาจรัฐ กล่าวคือ เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อว่า จะหลบหนี มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะไปก่อ อันตรายประการอื่นจึงจะเอาตัวบุคคลมาไว้ในอำนาจรัฐ และในเรื่องสถานที่คุมขังผู้ต้องขังระหว่าง พิจารณาคดีนั้น ได้มีการกำหนดให้มีการควบคุมหรือคุมขังผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีไว้ใน สถานที่อื่นนอกจากเรือนจำ โดยสถานที่อื่นนั้น ต้องมิใช่สถานitäรวจหรือสถานที่ควบคุมผู้ต้องหา ของพนักงานสอบสวน และให้ควบคุมหรือคุมขังผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีแยกต่างหากจาก นักโทษเด็ดขาด แต่กฎหมายที่ได้บัญญัติขึ้นนั้นก็เปิดช่องว่างให้เป็นดุลพินิจของศาล ส่งผลให้ ในทางปฏิบัติของประเทศไทยไม่ได้มีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีแตกต่างจาก นักโทษเด็ดขาดแต่อย่างใด โดยเมื่อเกิดการกระทำความผิดอาญาขึ้นและมีผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำ ความผิดอาญานั้น ในการรวบรวมพยานหลักฐาน เจ้าพนักงานก็จะพยายามรวบรวมพยานหลักฐาน โดยใช้มาตรการบังคับในทางอาญาเพื่อเอาตัวบุคคลมาไว้ในอำนาจรัฐเป็นหลัก โดยมีได้คำนึงถึง เหตุจำเป็นในการเอาตัวบุคคลมาไว้ในอำนาจรัฐดังกล่าวข้างต้น และผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีก็ จะถูกส่งตัวเข้ามาอยู่ในความควบคุมหรือคุมขังของเรือนจำ และถูกควบคุมหรือคุมขังร่วมกับ นักโทษเด็ดขาด โดยชีวิตความเป็นอยู่ในระหว่างที่รอการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองนั้นจะต้อง อยู่ภายใต้กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และนโยบายของกรมราชทัณฑ์เช่นเดียวกับนักโทษเด็ดขาด ดังนั้น จึงควรศึกษาถึงผลกระทบของการคุมขังผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีร่วมกับนักโทษเด็ดขาด ตลอดจนหามาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมเกี่ยวกับสถานที่คุมขังของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณา คดี เพื่อนำมาพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทยในงานด้านการ ปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีให้ชัดเจน รัดกุม เหมาะสม มีความเป็นธรรมและมี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเพื่อให้บทบัญญัติของกฎหมายที่ประกาศใช้บังคับในประเทศไทยทั้งใน เรื่องหลักเกณฑ์ในการคุมขังระหว่างพิจารณาคดี หลักประกันในการปล่อยชั่วคราว ตลอดจนสิทธิ และเสรีภาพที่ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีควรจะได้รับตามหลักการพื้นฐานและหลักประกันใน การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีมีความชัดเจน สามารถบังคับใช้ได้ จริง และเป็นกฎหมายที่มีความสมบูรณ์ทั้งในด้านบทบัญญัติของกฎหมายและในทางปฏิบัติ

1.4 วิธีดำเนินการศึกษา

เป็นการศึกษาแบบการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยทำการศึกษาค้นคว้า และรวบรวมข้อมูลจากตำรากฎหมาย ตำบทยกกฎหมาย บทความ งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ รวมทั้งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ โดยนำเอาข้อมูลดังกล่าวข้างต้นมารวบรวมให้เป็นระบบและทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบต่อไป

1.5 ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้มุ่งที่จะศึกษาถึงแนวคิด หลักกฎหมายและการปฏิบัติในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในเรื่องสถานที่คุมขังผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี ซึ่งอยู่ระหว่างการสืบสวนสอบสวนหาข้อเท็จจริง ตลอดทั้งผู้ต้องขังที่อยู่ระหว่างการพิจารณาคดีในศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา โดยศึกษาเกี่ยวกับบทบัญญัติของกฎหมายหรือมาตรการทางกฎหมายที่ประกาศใช้บังคับในประเทศไทยเปรียบเทียบกับบทบัญญัติของกฎหมายหรือมาตรการทางกฎหมายที่ใช้บังคับในต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิด หลักกฎหมายและแนวทางการปฏิบัติในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในเรื่องสถานที่คุมขังผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี
2. ทำให้ทราบถึงสภาพปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในเรื่องสถานที่คุมขังผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในประเทศไทย ซึ่งส่งผลกระทบต่อการลดรอนสิทธิและเสรีภาพ ตลอดทั้งการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของประชาชน
3. ทำให้ทราบถึงความเหมือน ความแตกต่าง ปัญหาและอุปสรรคในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในเรื่องสถานที่คุมขังผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีของประเทศไทยกับต่างประเทศ เพื่อเป็นประโยชน์ในการนำไปเสนอแนะแนวทางปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่ประกาศใช้บังคับในประเทศไทยต่อไป
4. ทำให้สามารถนำบทบัญญัติของกฎหมายและมาตรการทางกฎหมายในเรื่องสถานที่คุมขังผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีมาใช้เป็นแนวทางในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีในปัจจุบัน ได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน